

gen Bane; i mange Aar har det betalt til det Understud, der aarlig har været ved Banen paa Fyn, men delagtiggjort i Nettet er det ikke blevet. Nu er der Udfigt for den til at faae en Stump Bane paa $3\frac{1}{2}$ Mil — thi det er kun saa meget af Odense—Svendborg Banen, der vil komme til at gaa igjennem Svendborg Amt — og saa mener den ærede Minister, at Svendborg Amt nu maa være tilfreds. Jeg mener nu, at det, naar man legger Mærke til den Udstrækning, Svendborg Amt har, kun vil være en tarvelig Trøst for det at faae en Bane paa $3\frac{1}{2}$ Mil, det er ingen Gulbgrube for det. Jeg tror imidlertid, at hvis den ærede Minister var Besidder af Vedholm, Vrahølleborg, Høstenhus, Egefvø eller en af de andre store Gaarde i den sydvestlige Del af Fyn, vilde han ogsaa være forundret over de Argumenter, der ere komne frem som de eneste, der tale for at fraraabe et saadant Baneanlæg. Man kan ikke forstaa, at de andre Baners Rentabilitet skal være afgjørende for Svendborg Amts Vedkommende; der er saa mange andre Baner projekterede og anlagte, hvor der kan være Tale om en forholdsvis ligesaa stor Konkurrence. Vi faae kun $3\frac{1}{2}$ Mil Bane, og naar man siger, at vi i den sydlige Del af Svendborg Amt skulle være tilfredse dermed, saa maa jeg dog bemærke, at det er en eiendommelig Velgigheds, denne Bane faar for en Del af Trafikken, idet vi nu istedetfor 4 Mil pr. Aar fra Svendborg til Nyborg faae 11 Mil Bane at kjøre; vi blive førte midt ind i Fyn for atter derfra at føres til Nyborg, naar vi skulle i Forbindelse med Sjælland. Dette er dog for Svendborg Amt en stor og besynderlig Omvælt og kan dog ikke kaldes nogen stor Velsignelse, idet vi i de allerfleste Tilfælde ville foretrække Søveien istedetfor at kjøre de 11 Mil. Det mest slaaende Argument, der fremkom fra Ministerens Side, forekom mig imidlertid at være denne stadige Konkurrence med Statsbanen. Vi for vort Vedkommende have ikke betragtet Jernbanerne som en Ting, der direkte skulde give Indtægt; vi betragte Jernbanerne mere som forbedrede Landeveie, og der har heller ikke ved de andre Baners Anlæg viist sig nogen saadan Omhyggelighed for Statens Indtægter og Udgifter, heller ikke, da vi forleden Dag forhandlede om de projekterede Baner; de ere jo paa en Maade en Udgift for Statskassen, idet man giver 40,000 Rd. pr. Mil og derved faar et aarligt Rentetab. Paa den anden Side tror jeg, at den ærede Ordfører for Udvalget havde Ret, naar han sagde, at han ikke troede, at den projekterede Bane vilde faae nogen overordentlig Betydning for den gennemgaaende Trafik, eller at den i det Hele taget vilde blive benyttet saa særdeles meget til Godstrafik, saa at der i Virkeligheden ikke vil blive saa stærk Konkurrence med Statsbanen, som den ærede Minister troede. Jeg har desværre ikke de fornødne Oplysninger liggende for mig, men jeg tror i det

Hele taget, at den Persontrafik, som gjennem Fyn gaar til Udlandet eller Dertugdommerne, i Virkeligheden med Hensyn til Indtagten for Statsbanen er temmelig forsvindende, saa det snarere er noget for stor Indbildning, man daner sig om den Stads, som Nyborg—Vøiden—Banen vil gjøre, end det i Virkeligheden vil vise sig at være. Naar der er Tale om, at den vil skade Svendborg—Odense—Banen, da kan jeg ikke være enig med de Herrer, som nære denne Frygt; jeg tror netop, at den vil gavne Svendborg—Odense—Banen. Jeg har altid troet, at, naar man anlægger Sidebaner, som der vil komme dels fra Faaborg, dels fra Svendborg—Odense, vil det give et Liv og en Trafik i det Hele, som Svendborg—Odense—Banen ikke vil kunne erholde ved at ligge isoleret. Jeg er saaledes endnu ikke bleven overbevist om, at der er noget saa overordentlig Betydningsfuldt ved at give Koncession paa en saadan Bane som den her paataante. Naar den ærede Minister har talt om, at han ikke har udtømmende Oplysninger med Hensyn til Banen, saa maa man ogsaa erindre, at, fordi vi meddele Ministeren Ret til at give Koncession, er Koncessionen ikke given, og jeg er saa overbevist om, at der, navnlig fra den ærede Ministers Haand, ikke vil blive givet nogen Koncession, uden at Foretagendet i enhverformelig Henseende er betryggende, at der vistnok ikke kan være nogen Fare for at give denne Ret til den ærede Minister i Dag. Naar der har været Tale om, at det skulde være for tydske Penge, Banen skulde anlægges, saa ere vi dog vel komne ud over det Point, at vi ere saa forstrækkelig bange for tydske Penge. Naar der paa den anden Side er Folk, der have Lyst til at anlægge deres Penge i saadanne Sager, saa er det Synd at negte dem det, hvis det kan være til Gavn for hele Landet, og selv ved de Baneanlæg, som vi ere saa ivrige i at pnske anlagte, kunne vi ikke forvare os imod, at der anbringes tydske Penge i dem. Jeg anser derfor dette for at være en temmelig utidig Frygt. Jeg maa paa Svendborg Amts Vegne bestemt fastholde Onsket om, at dette Amt bliver lykkeliggjort med noget mere end den $3\frac{1}{2}$ Mil Bane fra Svendborg til Ringø, og jeg maa protestere imod, at dette skulde være et fuldstændig Ækvalent for det, Svendborg Amt kunde pnske med Hensyn til Jernbaneforbindelser og Jernbaneanlæg, idet jeg er overbevist om, at Jernbaner der ville kunne komme til at betale sig fremsfor paa de fleste andre Steder, og navnlig vil den, som skal gaa igjennem den sydvestlige Del af Amtet, give et ganske betydeligt Liv og Trafik. Det er bleven sagt her, at der ved en saadan Bane vil komme en fuldstændig Omvæltning i Omsætningsforholdene i Svendborg Amt. Det vil der ogsaa, men jeg tror, at det vil være til Gavn for Beboerne i den sydlige Del af Amtet, og jeg betragter det som Gavn for Almenheden, om vi fik en livligere Forbindelse og Trafik, end vi hidtil have haft. Jeg